

ΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΟΙΚΩΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Οὐβλὴ Κόλλινς, μεταφράσεις Χαρ. Ἀντίνου. (Συν.) — Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΕΩΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά (Συνέχεια τῆς «Βασίλισσας Μαργώ»). — ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, διήγημα, μεταφράσεις Γ. Κ. Σφήκα

ΕΤΗΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα:

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 6.
Ἐν τῇ Ἐσωτερικῇ φρ. χρυσῶν 10. Ἐν Ῥουσίᾳ ρούβλια 4.
ΦΥΛΑΑ προηγούμενα λεπτὰ 20.

Ἄλλ' ἔδω εἴμεθα τουλάχιστον ἐξησφαλισμένοι ὅτι μένομεν μόνοι. . . (Σελ. 35).

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΒΛΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μεταφράσεις Χαραλάμπους Ἀντίνου

[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Τὸ αἶτιον τῆς μετολαθῆσεως τοῦ κόμητος, ἦτις κατ' ἀρχὰς μ' ἐτάραξεν, ἀνεκαλύφθη, μόλις ὁ σὶρ Πέρσιβαλ μετεστράφη. Μοὶ ἀπηύθυνε πλῆθος ἐρωτήσεων, δι' ἧς ἡ παρουσία τοῦ φίλου του θὰ τὸν ἐδυσκόλευε, περὶ τε τῆς κυρίας Κάδερικ καὶ τῶν λόγων τῆς εἰς Μπλάκ - οὔοτερ - Πάρκ ἐλεύσεώς της. Ἀπηήτησα βραχέως, ἐφ' ὅσον μοὶ τὸ ἐπέτρεπεν ἡ ἀδρότης, διότι εἶχον ἤδη ἀποφασίσει ν' ἀποφύγω πᾶσαν

κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦτον ἀνταλλαγὴν ἐκμυστηρεύσεων μεταξὺ τοῦ κόμητος Φόσκου καὶ ἐμοῦ. Ἄλλ' ἡ Λαύρα τὸν ἐβούθησεν ἀκουσίως νὰ πληροφορηθῇ ὅ, τι ἐγνώριζα, ἐρωτῶσά με αὐτὴ περὶ διαφόρων πραγμάτων, τὰ ὅποια δύο μόνον ὁδοῦς μοὶ ἄφινον πρὸς ἐκλογὴν: ἢ νὰ τῷ ἀποκριθῶ, ἢ νὰ φανῶ παίζουσα τὸ ἥκιστα ἐλκυστικὸν καὶ ἀληθὲς πρόσωπον τῆς ἐξ ἀπορητῶν τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ. Τούτων πάντων τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ὅτι ἐν διαστήματι δέκα λεπτῶν ὁ κόμης ἤξευρεν ὅσα καὶ ἐγὼ περὶ τε τῆς κυρίας Κάδερικ καὶ περὶ τῶν γεγονότων, ἅτινα τόσῳ παραδόξως μᾶς ἐσχέτισαν πρὸς τὴν κόρην

τῆς Ἄνναν, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ὑπὸ τοῦ Χαοτράϊτ συναντήσεώς της, μέχρι τῆς σήμερον. Ἡ δ' ἐκ τῶν πληροφοριῶν μου παραχθεῖσα ἐπ' αὐτοῦ ἐντύπωσις μοὶ ἀπεκαλύφθη ὑφ' ἱκανῶς περιεργον ὄψιν.

Ὅσῳ στενῶς καὶ ἂν εἶνε συνδεδεμένος μετὰ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ ὅσῳ ἂν φαίνεται γινώσκων τὰς ἰδιωτικὰς του ὑποθέσεις, εἶμαι βεβαία, ὅτι δὲν ἤξεύρει τίποτε περισσώτερον ἀπὸ ἐμὲ περὶ τῆς ἀληθοῦς ἱστορίας τῆς Ἄννης Κάδερικ. Τὸ ἀνεξιχνίαστον ἔτι μυστήριον, τὸ περιβάλλον τὴν δυστυχῆ ταύτην, ἀποδοκίμει διπλάσιως ὑποπτον δι' ἐμὲ ἐπὶ τῇ ἀπολύτῳ πεπειθῆσει, ἣν ἔχω ἔκτοτε, ὅτι ὁ σὶρ Πέρσιβαλ

τὸ ἀπέκρυψε καὶ εἰς αὐτὸν τὸν στενότερον φίλον του. Ἦτο ἀδύνατον ἢ ἀπατηθῆ τις ὡς πρὸς τὴν φλογερὰν περιεργίαν, ἣν προ-έδιδον ἢ τε στάσις καὶ ἡ φυσιογνωμία τοῦ κόμητος, ἐφ' ὅσον ἀπερρόφα, οὕτως εἶπεῖν, ἀπλήστως πᾶσαν ἐξερχομένην τῶν χειλέων μου λέξι. Γνωρίζω, ὅτι ὑπάρχει πολλῶν εἰδῶν περιεργία· ἀλλ' εἰς μόνος ὑπάρχει τρόπος ἐξηγήσεως τῆς περιεργίας, ἥτις σὰς καταλαμβάνει ἀμέσως καὶ σὰς συνταράττει· καὶ τοιοῦτου εἶδους περιεργίαν οὐδέποτε εἶδον ἐπὶ ἀνθρωπίνης μορφῆς οὕτω καταφανῆ, ὅσον ἐπὶ τῆς τοῦ κόμητος κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

Ἐνῷ αἱ ἐρωτήσεις καὶ αἱ ἀπαντήσεις διεδέχοντο ἀλλήλας, ἐπανηρχόμεθα βραδεὶ βήματι κατὰ μῆκος τῆς φυτείας.

Ὅτε ἐφθάσαμεν εἰς τὸν πύργον, τὸ πρῶτον ἀντικείμενον, ὅπερ διεκρίναμεν παρὰ τὸ ἄκρον τοῦ σταδίου τῆς κλίμακος, ἦτο τὸ ἀμάξιον τοῦ σίρ Πέρσιβαλ, εἰς δ' εἶχε ζευχθῆ ἤδη ὁ ἵππος, ἐπιτηρούμενος ὑπὸ θεράποντός τινος, φέροντος ἐφεστρίδα ἱπποκόμου. Ἡ ἐξέτασις τῆς ἐπιστατρίας, ἐὰν ἔπρεπε νὰ πιστεύσωμεν τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο θέαμα, εἶχε παραγάγει ἤδη σημαντικὰ ἀποτελέσματα.

— Τί ὠραῖος ἵππος, φίλε μου! εἶπεν ὁ κόμης, ἀποτεινόμενος μετὰ τῆς θελκτικωτάτης οἰκειότητος πρὸς τὸν θεράποντα. Θὰ τὸν ὀδηγήσητε εἰς περίπατον;

— Ὅχι ἐγώ, κύριε, εἶπεν ὁ ἀνθρωπος, ῥίπτων βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐφεστρίδος του ἐν προφανεῖ ἐκπλήξει, πῶς ὁ κόμης ἠδυνήθη νὰ ἐκλάβῃ αὐτὴν ἀντὶ οἰκροστολῆς. Ὁ κύριός μου θὰ ὀδηγήσῃ ὁ ἴδιος.

— Τῆ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ κόμης, ἐκπλήττομαι, πῶς ἀποφασίζει νὰ κάμῃ αὐτὸν τὸν κόπον, ἀφοῦ ἔχει σέ... Καὶ θὰ κουράσῃ ἄρα γε τὸν κομψὸν αὐτὸν ἵππον, ὅστις ἔχει τόσον καλὸν ἐξωτερικόν, καὶ τόσην ὠραιότητα, ὀδηγῶν αὐτὸν εἰς μακρὰν ὀδοιπορίαν;

— Ἀγνοῶ, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ θεράπων· ἀλλ' ὀφείλω νὰ σὰς παρατηρήσω μὲ ὄλον τὸ σέβας, ὅτι ὁ ἵππος οὗτος εἶνε φορβάς... εἶνε τὸ ἀξιώτερον ζῶον τῶν σταύλων μας. Ὀνομάζεται Μπράουν - Μόλλυ... τρέχει ὅσῳ ἀντέχουν αἱ κνήμαι τῆς νὰ τὴν βασταζουν. Συνήθως ὁ σίρ Πέρσιβαλ χρησιμοποιοῖ τὸν Ἰσαὰκ-Γόρκ διὰ τὰς συντόμους ὀδοιπορίας...

— Καὶ διὰ τὰς μακρὰς τὴν ἀξίαν αὐτὴν Μπράουν - Μόλλυ, ἥς τὸ τρίχωμα εἶνε τόσῳ στιλπνόν;

— Μάλιστα, κύριε.

— Λογικὸν συμπέρασμα, δεσποινὶς Χάλκομβ, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης, ζωηρῶς ἐπιστρεφόμενος, ὅπως μοὶ ἀποτεινῆ τὸν λόγον: ὁ σίρ Πέρσιβαλ δὲν μεταβαίνει σήμερον εἰς τὰ περίχωρα...

Δὲν ἀπεκρίθη τίποτε. Εἶχον ἴδια συμπεράσματα νὰ ἐξγαγῶ ἐκ τῶν ὑπὸ τὰς ὄψεις μου συμβαινόντων, καὶ δὲν ἤθελον νὰ τἀνακοινώσω εἰς τὸν κόμητα Φόσκον.

— Εἰς Κώμβερχλανδ, ἔλεγεν κατ' ἐμυτήν, ὁ σίρ Πέρσιβαλ ἔκαμε μακρὰν ὀδοιπορίαν περὶ, ἐξ αἰτίας τῆς Ἀννης, ὅπως ἐξετάσῃ τοὺς ἀγρονόμους τοῦ Τόδδς-Κόρ-

νερ. Σήμερον, εὐρισκόμενος εἰς Χαμψίαρ, πρόκειται νὰ κάμῃ ὁμοίαν ἐφ' ἀμάξης ὀδοιπορίαν, πάντοτε χάριν τῆς Ἀννης, ὅπως μεταβῆ καὶ ἐξετάσῃ τὴν κυρίαν Κόδερικ ἐν Βέλμιγχαμ;...

Εἰσήλθομεν εἰς τὸν πύργον. Ὡς δὲ διηρχόμεθα τὸν πρόδρομον, ὁ σίρ Πέρσιβαλ ἐξέβη τῆς βιβλιοθήκης καὶ ἦλθεν εἰς συνάντησίν μας. Εἶχε τὸ ἦθος ἐπέειγον, ἀνήσυχον καὶ ἦτο ὠχρότατος· ἀλλὰ παρὰ πάντα ταῦτα μὰς ἀπέτεινε τὸν λόγον φιλοφρονέστατα.

— Λυποῦμαι πολὺ, ἤρχισε λέγων, ὅτι εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ σὰς ἀφήσω σήμερον... Πρόκειται νὰ κάμῃ μακρὰν ὀδοιπορίαν δι' ὑπόθεσιν τινα, μὴ ἐπιδεχομένη ἀναβολήν. Θὰ ἐπανέλθω αὐριον ἐνωρίς· ἀλλὰ προτοῦ ἀναχωρήσω θὰ ἐπεθύμουν πολὺ νὰ τακτοποιήσω τὴν ὑπόθεσιν, περὶ ἧς σὰς ὠμίλησα τὸ πρῶτ. Λαύρα, μοῦ κάμνεῖς τὴν χάριν νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν βιβλιοθήκην; Δὲν θὰ σὲ ἀπασχολήσω παρὰ ἐν ἡ δύο λεπτά... Πρόκειται περὶ καθαρῶς οἰκιακῆς ὑποθέσεως... Κόμησσα, θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς ἐπίσης νὰ σὰς ταραξῶ. Ἡ κόμησσα καὶ σεῖς, Φόσκι, μοὶ εἶσθε ἀπαραιτήτοι, ὅπως πιστοποιήσητε μίαν ὑπογραφὴν, καὶ τίποτε περισσότερον... Εἰσέλθετε, σὰς παρακαλῶ, θὰ τελειώσωμεν ἀμέσως!...

Καὶ ἐνῷ παρήρχοντο ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, αὐτὸς ἐκράτει τὴν θύραν ἀνοικτῆν. Ἐπειτα, διελθὼν τελευταῖος, ἔκλεισεν αὐτὴν ὀπίσω του ἡσύχως.

Ἀπέμεινα οὕτως ἐπὶ στιγμήν μόλις, ὀρθία ἐν τῷ προδρόμῳ· ἡ καρδιά μου ἔπαλλε σφοδρῶς καὶ τὸ πνεῦμα μου ἦτο πλήρες ἀγωνιωδῶν σκέψεων. Τέλος ἐβάδισα πρὸς τὴν κλίμακα καὶ ἀνῆλθον βραδέως εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Δ

17 Ἰουρίον. — Ἀκριβῶς τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἡ χεὶρ μου ἐξετεινέτο διὰ ν' ἀνοιξῇ τὴν θύραν τοῦ δωματίου μου, ἤκουσα τὴν φωνὴν τοῦ σίρ Πέρσιβαλ κκαλοῦσάν με κάτωθεν τῆς κλίμακος.

— Σὰς παρακαλῶ, κατέλθετε, ἔλεγεν. Πταίει ὁ Φόσκος, δεσποινὶς Χάλκομβ, δὲν πταίει ἐγώ! Εὐρίσκει, δὲν ἠξέυρω τί παραλόγους ἐνστάσεις, ὅπως μὴ παραστῆ ἡ σύζυγός του ὡς μάρτυς, καὶ ἀπαιτοῦνται δύο τοιοῦτοι. Ἀναγκάζομαι συνεπῶς νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ ἔλθητε εἰς τὴν βιβλιοθήκην...

Εἰσήλθον εἰς αὐτὴν μετὰ τοῦ σίρ Πέρσιβαλ. Ἡ Λαύρα μὰς ἀνέμενε παρὰ τὸ γραφεῖον, περιστρέφουσα μετὰ τῶν χειρῶν τῆς μετὰ τινος ἀνησυχίας τὸν θερινὸν πῖλόν τῆς. Ἡ κυρία Φόσκου, καθημένη πλησίον αὐτῆς ἐπὶ μεγάλης ἔδρας, ἐθαύμαζεν ἀτάραχος τὸν σύζυγόν τῆς, συλλέγοντα μόνον εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς αἰθούσης ἐν πρὸς ἐν μεμαρκαμμένῃ τινὲ φύλλα, καταπίπτοντα ἀπὸ τῶν κοσμούντων τὸ πρᾶκτυρον ἀνθέων.

Μόλις ἐφάνην, ὁ κόμης πρέσβη, ὅπως μοὶ δικαιολογήθη.

— Σὰς ζητῶ τραπεινῶς συγγνώμην, δε-

σποινὶς Χάλκομβ, μοὶ εἶπε. Γνωρίζετε τὴν ὑπὸ τῶν κυρίων Ἀγγλων δημιουργηθεῖσαν περὶ τῶν ἀγαπητῶν συμπατριωτῶν μου φήμην; Κατὰ τὸν ἀξιώσιμον Τζῶν-Μπούλ, ἡμεῖς οἱ Ἴταλοὶ εἴμεθα ὅλοι πονηροὶ καὶ φιλύποπτοι ἐκ φύσεως. Παραδεχθῆτε λοιπόν, ἂν θέλετε, ὅτι δὲν ἀξίζω περισσότερον τῶν λοιπῶν ὁμοεθνῶν μου. Εἶμαι πανούργος Ἴταλός, Ἴταλός φιλύποπτος. Εἶχατε ἤδη περὶ ἐμοῦ τὴν ἰδέαν ταύτην, δὲν εἶνε ἀληθές, φιλάτη κυρία; Αἶ λοιπόν! Ἡ πονηρία μου, αἱ ὑποψαίαι μου μὲ ὠθοῦσι νὰ μὴ εὐρίσκω ἀρμόζον νὰ χρησιμεύσῃ ἡ κυρία Φόσκου ὡς μάρτυς τῆς λαίδης Κλαῦδ, ἀφοῦ καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος κκαλοῦμαι νὰ παίζω τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

— Ἡ ἐνστάσις αὕτη δὲν περιέχει οὔτε ἕγχοσ ὀρθοῦ λόγου, διέκαψε λέγων ὁ σίρ Πέρσιβαλ· χαλῶ τὸ κεφάλι μου διὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσω, ὅτι οἱ ἀγγλικοὶ νόμοι ἐπιτρέπουσι τῇ κυρίᾳ Φόσκου νὰ βεβαιώσῃ, συγχρόνως μὲ τὸν σύζυγόν τῆς, τὴν αὐτότητα τῶν ὑπογραφῶν μας.

— Τὸ παραδέχομαι, ἐπανελάβην ὁ κόμης. Οἱ ἀγγλικοὶ νόμοι λέγουσι «ναί», ἀλλ' ἡ συνειδήσις τοῦ Φόσκου, λέγει «ὄχι».

Λέγων δὲ ταῦτα, ἐπέθηκε τὴν μακρὰν καὶ παχεῖαν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ στήθους του, καὶ, ἐν μεγαλοπρεπεῖ χαιρετισμῶ, ἐφάνη ὡς θέλων νὰ παρουσιάσῃ εἰς ὄλους ἡμᾶς τὴν συνειδήσιν του, ὡς ἐπίσημον συμπλήρωμα τοῦ προσωπικοῦ τῆς ὁμηγύρεως.

— Τί ἐγγράφον εἶνε τὸ μέλλον νὰ ὑπογραφῆ παρὰ τῆς λαίδης Κλαῦδ, ἐξηκολούθησεν, οὔτε ἠξέυρω, οὔτε θέλω νὰ μάθω. Ἴδου τί ἐννοῶ ὁμῶς: Ἐν τῷ μέλλοντι δύνανται νὰ παρουσιασθῶσι περιστάσεις τοιαῦται, ὥστε νὰ ὑποχρεώσωσι τὸν σίρ Πέρσιβαλ ἢ τοὺς ἀντιπροσώπους του εἰς τὴν ἐπίκλησιν τῆς μαρτυρίας τῶν δύο παρασταντῶν κατὰ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἐγγράφου τούτου ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει, εἶνε βεβαίως ἐπιθυμητόν, αἱ μάρτυρες αὗτοι ν' ἀντιπροσωπεύωσι δύο γνώμας, ὅπως ἀνεξαρτήτους ἀπ' ἀλλήλων. Τοῦτο δὲ δὲν εἶνε δυνατόν, ἐὰν ταῦτοχρόνως μ' ἐμὲ ὑπογράψῃ καὶ ἡ σύζυγός μου, διότι καὶ αἱ δύο μὰς ἔχομεν μίαν μόνον γνώμην, τὴν ἰδικήν μου. Δὲν ἐπιθυμῶ ἐπομένως νὰ μοὶ ἐπιρριψῶσι κατὰ πρόσωπον, ἐν τοιαύτῃ ἢ τοιαύτῃ περιστάσει, ὅτι ἡ κυρία Φόσκου, ἐν τῇ πράξει τῆς σήμερον, ἐνήργει κατὰ διαταγὴν μου, πράγματι δὲ ἦτο μάρτυς γελῶτος. Ἀποβλέψω ἀκριβῶς εἰς τὰ συμφερόντα τοῦ σίρ Πέρσιβαλ, προτεινῶν νὰ τεθῶσι τὸ ὄνομά μου, ὡς τοῦ οἰκειότερου φίλου τοῦ συζύγου, καὶ τὸ ἰδικόν σας, δεσποινὶς Χάλκομβ, ὡς τῆς οἰκειότερας φίλης τῆς συζύγου. Εἶμαι Ἰησοῦίτης, ἂν θέλετε νὰ τὸ ἐκλάβετε οὕτω — ἀνθρωπος κόπτων τὴν κόμην του τετραγωνικῶς — μικρολόγος, ἀλλόκοτος. Ὑποθέσατε, ὅτι οἱ δισταγμοί, ὑφ' ὧν κυριεύομαι, εἶνε μάταιοι. Ἀλλὰ δικαιοσάτε με. Φανῆτε ἐπικῆς πρὸς τὸν χαρακτήρα μου τὸν ἰταλικόν, δηλαδὴ δύσπιστον, καὶ τὴν ἰταλικήν, δηλαδὴ εὐκόλως βρασανιζομένην, συνειδήσιν μου...

Ἐχαίρετίσεν ἐκ νέου, ὑπεχώρησε βή-

ματά τινα, και άπεσυρε του κύλου μας την συνειδησίν του μετά της αύτης εύγενείας, μεθ' ής την είχεν εισαγάγει.

Οί διαταγμοί του κόμητος πιθανόν νά ήσαν άξιοι εκτιμήσεως και λογικοί· άλλ' ο τρόπος της εκθέσεως αύτων ηύξανεν, άγνωσά διατί, την απέχθειάν μου, του νά περιπλακώ εις τοιαύτην ύπόθεσιν ύπογράφουσα. Μόνη ή επιθυμία μου νά ύπηρετήσω την Λαύραν έχρειάζετο όπως μή άποποιηθώ άμέσως την συμμετοχήν μου ως μάρτυρος εις οίανδήποτε πράξιν. 'Αλλ' έν βλέμμα μου ριφθεν επί της άνησύχου μορφής της, με ήνάγκασε ν' άποφασίσω νά ριφκοινδυνεύσω τά πάντα μάλλον, ή νά την έγκαταλείψω, ότε τυχόν θα είχε την άνάγκην μου.

— Λίαν εύχαρίστως μένω, τώ άπεκρίθην. Και άν δέν ύπαρχη άφορομή τις, όπως έγείρω και έγώ μικράν τινα ένστασιν, δύνασθε νά με θεωρήσητε ως μάρτυρα.

Ο σίρ Πέρσιβαλ μοί έρριψε βλέμμα έμφανώς ζωηρόν, και έφκνη έτοιμος νά όμιλήση, αλλά ταύτοχρόνως έφείλκυσε την προσοχήν του ή κυρία Φόσκου, έγερθεύσα του έδωλίου, όπερ κατείχεν. Οί όφθαλμοί της είχον συνκνηήσει τους του συζύγου της και έν αύτοις άνέγνωσε την διαταγήν της έγκαταλείψεως της αίθούσης.

— Είνε περιττόν νάποσυρθήτε, είπεν ο σίρ Πέρσιβαλ.

Η κυρία Φόσκου εξήτησε διά του βλέμματος νέας διαταγής· ότε δέ τας έλαβε, διεκήρυξεν, ότι προύτιμα νά μάς αφήση μόνους προς διεξαγωγήν των ύποθέσεών μας, και εξήλθε δι' άποφασιστικού βήματος. Ο κόμης άνήψε σιγάρον, επανήλθεν εις τά άνθη του παραθύρου και ήρξατο φυσών επί των φύλλων τον καπνόν, λίαν ένδιαφερόμενος, κατά τά φαινόμενα, νά καταστρέψη ούτω, τά έντομα, άτινα πιθανώς επεκαθηντο επ' αύτων.

Ο σίρ Πέρσιβαλ κατά τό διάστημα τούτο ήνοιξεν έρμάριόν τι, χρησιμεύον ως βάσις μιας των βιβλιοθηκών και άπέσυρε μακράν περγαμηνήν, διπλωμένην πολλάκις κατά μήκος, την άπέθηκεν επί της τραπέζης, κατεβίβασε μόνον την τελευταίαν πτυχήν, και εκάλυψε διά της χειρός το λοιπόν μέρος. Η άνοιχθεύσα τελευταία πτυχή άφινε όρατήν μίαν μόννηταινίαν της περγαμηνής, έντελώς άγραφον, επί της όποιας κατά μέρη ήσαν κεκολλημέναι σημαντρίδες τινές. Ολόκληρον τό έγγραφον, τμήμα του νομικού τούτου κειμένου, άπέμενε κεκρυμμένον μεταξύ των πτυχών, ως ή χειρ του ήμποδίζε νάνοιγώσιν. Η Λαύρα μ' εκύτταζε και έγώ τη άνταπέδωκα τό βλέμμα· ή μορφή της ήτο ώχρά, αλλά δέν προέδιδεν ούτε ένδοιασμόν ούτε φόβον.

Ο σίρ Πέρσιβαλ έβαψε γραφίδα έν τη μελανη και την έδωκεν εις την σύζυγον του:

— Υπόγραψε εδώ! . . . , τη είπε, δεικνύων την θέσιν. Σεις, δεσποινίς Χαλκομβ και ο Φόσκος θα ύπογράψητε κατόπιν, έκατέρωθεν των δύο τούτων σημαντρίδων. Πλησίαισε, Φόσκει! Δέν παρίστανται οι άνθρωποι εις νομικήν πράξιν έμ-

βαζόντες εις τό παραθύρον και προσπαθούντες νά εξφρασίωσι διά της άσφυξίας τά πράσιτα των άνθέων.

Ο κόμης άπέριψε τό σιγάρον του, και περών άμελώς τας χειράς του διά μέσου της έρυθράς ζώνης της βλούζας του, παρατηρών δέ άτενωσ κατά πρόσωπον τον σίρ Πέρσιβαλ, συνηνώθη μεθ' ήμων παρά την τραπέζην. Η Λαύρα, ίσταμένη με την γραφίδα εις την χειρα παρά τό άλλο πλευρόν του συζύγου της, τον παρετήρει έπίσης άτενωσ. Εκείνος δέ, εύρισκόμενος έπομένως ούτως έν τώ μέτω αύτων όρθιος, την χειρα πάντοτε στηριζομένην επί των πτυχών της περγαμηνής, απέβλεπε προς έμέ, ήτις τον άντιμετώπιζον μετά τοιαύτης άναμίκτου εκφράσεως άπεισίου ύποψίας και άμηχανίας, όπως ώμοίαζε μάλλον δεσμώτην πρό των κριτών του παρά ύπατριδην μεταξύ των μελών της οικογενείας του.

— Υπόγραψε εδώ! επανέλαβε στρέφον διά μιας προς την Λαύραν και δεικνύων αύτη διά του δακτύλου έν των καταφανών μερών της περγαμηνής.

— Τί πρόκειται λοιπόν νά ύπογράψω; ήρώτησεν εκείνη ήσύχως.

— Δέν έχω ποσώς τον καιρόν νά σου τό εξηγήσω, άπεκρίθη. Η άμαξά μου είνε πρό της θύρας και είνε άνάγκη νάναχωρήσω άνευ άναβολής. Άλλως, και ο καιρός άν δέν μου έλειπε, δέν θα ήδύνασο νά έννοήσης τίποτε. Είνε έγγραφον καθαρώς τυπικόν, πλήρες τεχνικών όρων, νομικών διατάξεων, όπως όλα αύτά τά πράγματα. . . . Έλα! έμπρός! τό όνομά σου, σε παρακαλώ, και ως τελειώσωμεν τό γρηγορώτερον! . . .

— Τη άληθεία, σίρ Πέρσιβαλ, προτού ήέσω εδώ τό όνομά μου, νομιζω ότι έπρεπε νά γνωρίζω τί ύπογράφο.

— Άλλά λοιπόν, μήπως αύται αι ύποθέσεις άφορώσι τας γυναίκας; . . . Σε βεβαιώ, ότι δέν θα έννοήσης τίποτε!

— Άφησέ με τουλάχιστον νά προσπαθήσω. Όταν ο κύριος Γίλμωρ είχε νά κάμη τι ένδιαφέρον με, πάντοτε μου τό εξήγει έν αρχή, και ποτέ δέν συνέβη νά τό εύρω άκατάληπτον.

— Σου τό εξήγει; . . . Τό πιστεύω. Άφοϋ ήτο πληρεξούσιός σου, ήτο καθήκόν του. Εγώ είμαι σύζυγός σου και δέν είνε καθήκόν μου. . . . Σκοπεύετε νά με κρατήσητε επί πολύ άκόμη εδώ ούτω; Έπαναλαμβάνω νά σου είπω, ότι δέν έχομεν καιρόν νάναγνώσωμεν τίποτε. . . . Η άμαξά με άναμένει εις την θύραν. . . . Διά τελευταίαν φοράν, θα ύπογράψης, ναι ή όχι;

Εκείνη εκράτει πάντοτε την γραφίδα· αλλά δέν εκαμε κανέν κίνημα άναγγέλλον την πρόθεσιν νά ύπογράψη κάτωθεν του έγγράφου.

— Έάν ή ύπογραφή αύτη πρόκειται νά με άναγκάση νάναλάβω ύποχρέωσιν τινά οίανδήποτε, δέν έχω μικρόν τι δικαίωμα, ύποθέτω, νά μάθω εις τί με ύποχρεού; . . .

Ο σύζυγός της ήγειρε την περγαμηνήν

και την εκτύπησεν επί της τραπέζης· διά κινήματος όργης.

— Άς είμεθα ειλικρινείς, είπεν· είχες πάντοτε φήμην ότι είσαι άνυπόκριτος. Μή λαμβάνης ύπ' όφιν ούτε την δεσποινίδα Χαλκομβ, ούτε τον Φόσκον· είπέ, φυσικώτατα, ότι δυσπιστείς προς έμέ! . . .

Ο κόμης άπέσυρε της ζώνης του την μίαν των χειρών του και την επέθηκε του ώμου του σίρ Πέρσιβαλ. Άλλ' ούτος άπηλλάγη διά βιαίου κινήματος. Ο κόμης όμως, μετά της γαλήνης, ήν ούδέν κατώρθου νά ταράξη, την επανέθηκεν εις την αύτην θέσιν.

— Συγκράτησε λοιπόν, σου λέγω, αυτόν τον κακόν χαρακτήρα σου, Πέρσιβαλ, έλεγεν. Η κυρία Κλάυδ έχει δικαίον.

— Δικαίον; εκραύγασεν ο σίρ Πέρσιβαλ. Η γυνή έχει δικαίον νά ύποπτεύη τον σύζυγόν της;

— Είνε άδικον και σκληρόν νά με κατηγορήσ, ότι δυσπιστώ προς σε, είπεν ή Λαύρα. Ερώτησε την Μαριάνναν, εάν δέν είνε φυσικόν νά θέλω νά μάθω, ποιόν βάλω την ύπογραφήν μου, εις τί τό έγγραφον τούτο με ύποχρεώνει.

— Δέν έννοώ νά λάβω την γνώμην της δεσποινίδος Χαλκομβ· περι τούτου, παρετήρησεν ο σίρ Πέρσιβαλ. Η δεσποινίς Χαλκομβ δέν επεμβαίνει εις αυτό τό ζήτημα.

Δέν είχον άνοιξει έως τότε τό στόμα, και θα προύτιμων κατά πολύ νά μή έλάμβανον τον λόγον και κατόπιν. Άλλ' ή επί του προσώπου της Λαύρας εξωγραφισμένη στενοχωρία, όταν μετεστράφη προς έμέ, και ή αυθάδης άδικία, ή καταδεικνυομένη έν τη διαγωγή του συζύγου της, μόννη διέξοδον μοί άφινον νά εκφράσω την ύπερ αύτης γνώμην μου, άφοϋ ούτως ή ίδια με προύκάλεσε.

— Συγχωρήσατέ με, σίρ Πέρσιβαλ, τώ είπον· άλλ' άφοϋ πρόκειται νά βεβαιώσω την ύπογραφήν, νομιζω ότι και έγώ κάπως δικαιούμαι νά επεμβώ. Η παρατήρησις της Λαύρας μοί φαίνεται κατά πάντα εύλογος· και, καθ' όσον άφορα εις έμέ ιδιαιτέρως, έγώ δέν θάναδεχθώ την ευθύνην της επικυρώσεως της ύπογραφής της διά της ιδιότης μου, ένόσω αύτη δέν μάθη απ' αρχής, τί σκοπόν έχει τό έγγραφον, όπερ θέλετε νά ύπογράψη.

— Δόξα σοι ο Θεός! άνέκραξεν ο σίρ Πέρσιβαλ· αυτό λέγεται διακήρυξις ειλικρινής και σαφής! Όταν σας προσκαλέση κανείς εις την οικίαν του, δεσποινίς Χαλκομβ, σας συμβουλεύω νά μή του πληρώσητε την φιλοξενίαν, μεροληπτούσα ύπερ της συζύγου του έν ύποθέσει, ήτις δέν άφορα εις σας πασώς. . . .

Ανεπήδησα μεθ' όρμης, ως νά με είχε ράπισει. "Α! διατί νά μή είμαι άνήρ! Θα τον κατέρριπτα επί του ούδου της θύρας του, και θα κατέλειπον αύθωρε την οικίαν του, διά νά μή επανέλθω ποτέ εις αύτην επ' ούδενι λόγω. Άλλ' ήμην γυνή, και είχα τόσω βαθείαν άφοσίωσιν εις την Λαύραν!

Χάριτι θεία, τό πιστόν τούτο αίσθημα μ' έδοήθησε και επανεκάθησα χωρίς νά

εἶπω λέξιν. Ἐγνώριζεν αὐτὴ τοῦλάχιστον τί ὑπέφερα καὶ πῶς συνεκρατούμην! Καὶ ἔδραμε πρὸς με, μὲ τὰ ὄμματα κατὰβρεκτα ὑπὸ δακρῶν.

— Ὡ Μαριάννα! ἐπιθύρῃσεν εἰς τὸ οὖς μου ἡ μήτηρ μου, ἂν ἔζη, δὲν θὰ ἔκαμνε τίποτε περισσότερον δι' ἐμέ.

— Ἐπᾶνελθε νὰ ὑπογράψης, τῆ ἐκραύγασεν ὁ σὶρ Πέριβαλ ἀπὸ τοῦ ἄλλου ἄκρου τῆς τραπέζης.

— Εἶναι ἀνάγκη; μὲ ἠρώτησε κρυφίως. Ἄν θέλῃς, ὑπογράψω . . .

— Ὅχι, ἀπάντησα. Τὸ δίκαιον καὶ ἡ λογικὴ εἶνε ὑπὲρ σοῦ. Μὴ ὑπογράψης τίποτε, χωρὶς νὰ τὸ ἀναγνώσῃς πρότερον.

— Ἐπᾶνελθε νὰ ὑπογράψης, ἐπᾶνελθε ὁ σύζυγός της διὰ τοῦ ἡχηροτέρου καὶ μᾶλλον ὀργίλου τόνου τῆς φωνῆς του.

Ὁ κόμης, ὅστις μᾶς εἶχε παρατηρήσει ἀμφοτέρως ἐν ἀφῶνι καὶ βαθεῖα προσοχῆ, παρενέβη τὸ δεύτερον.

— Πέριβαλ, εἶπεν, ἐγὼ δὲν λησιμονῶ ὅτι εἶμαι ἐνώπιον κυριῶν. Σὲ παρακαλῶ, λάβε τὴν καλωσύνην νὰ τὸ ἐνθυμηθῆς καὶ σὺ . . .

Ὁ σὶρ Πέριβαλ ἐστράφη πρὸς αὐτὸν ὡς πνιγόμενος ὑπὸ τῆς ὀργῆς καὶ μὴ δυνάμενος νὰρθώσῃ λέξιν. Ἄλλ' ἡ χεὶρ τοῦ κόμητος, πάντοτε ἐπὶ τοῦ ὤμου του, περιεσφίγγετο βαθυλῶν περισσότερον, καὶ ἡ φωνὴ του βαρεῖα ἐπᾶνελάμβανε γαληνιαίως: « Λάβε τὴν καλωσύνην νὰ τὸ ἐνθυμηθῆς . . . »

Παρετήρησαν οὕτως ἀλλήλους ἐπὶ στιγμῇ. Ἐπειτα, ὁ σὶρ Πέριβαλ ἀπέστρεψε βραδέως τὸ πρόσωπόν του, ὅπως τὸ ἀποκρύψῃ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κόμητος, ἐπὶ τινὰ χρόνον κατεβίβασεν ἐπὶ τῆς ἔτι ἀποτεθειμένης εἰς τὴν τράπεζαν περγαμνῆς τὸ βλέμμα του, ἐν ᾧ ἀπετυποῦτο ἀκόμη ἡ δυσἀρέσκεια τέλος δὲ ἐπᾶνελθε τὸν λόγον μὲ τὴν ὑπουλον ὑποταγὴν τοῦ δαμασθέντος ζφου μᾶλλον, παρὰ μὲ τὴν ἀπόφασιν τὴν ἀρμόζουσαν εἰς ἄνθρωπον πεισθέντα περὶ τοῦ λάθους του.

— Δὲν θέλω νὰ προσβάλω κανένα, ἔλεγεν ἄλλ' ἡ ὑπομονὴ τῆς συζύγου μου θὰ ἐξήντλει καὶ ἀγίου ὑπομονῆν. Τῆ εἶπον ὅτι πρόκειται περὶ ἐγγράφου καθαρῶς τυπικοῦ. — Τί περισσότερον ἔχει νὰ μοῦ ζητήσῃ; ὅσα καὶ ἂν μοῦ εἶπητε, ἡ γυνὴ παραβαίνει τὸ καθήκον της, ὑποδεικνύουσα ὅτι ἀμφισβᾶλλει περὶ τῆς καλῆς πίστεως τοῦ συζύγου της. Καὶ πάλιν, κυρία Κλάυδ — καὶ εἶναι ἡ τελευταία φορὰ —, σ' ἐρωτῶ: θέλεις νὰ ὑπογράψης, ναὶ ἢ ὄχι;

— Ὅθ' ὑπογράψω λίαν εὐχαρίστως, εἶπεν ἡ Λαύρα, ἐπανερχομένη πρὸς τὴν τράπεζαν ἀπὸ τοῦ μέρους ἐν ᾧ εὕρισκετο καὶ ἀναλαμβάνουσα τὴν γραφίδα, ἣν εἶχεν καταθέσει, ἂν προσνεχθῆς πρὸς ἐμέ ὡς πρὸς ἄνθρωπον γινώσκοντα τί κάμνει καὶ τί ὀφείλει νὰ κάμῃ. Ὁλίγω μ' ἐνδιαφέρει οἰαδήποτε θυσία καὶ ἂν μοὶ ζητηθῆ, ἀρκεῖ αὕτη νὰ μὴ βλάβῃ κανένα ἄλλον καὶ μὴ συνεπάγῃ ἐπιζήμια ἀποτελέσματα . . .

— Ποῖος σὰς εἶπεν ὅτι πρόκειται περὶ θυσιῶν; διέκοψε λέγων ὁ σὶρ Πέριβαλ

μόλις συκρατῶν ἐκ νέου τὴν προτέρων του παραφορῶν.

— Θέλω νὰ εἶπω ἀπλῶς, ἐπᾶνελθε ἡ Λαύρα, ὅτι δὲν θ' ἀποκρούσω κάμμιν παραχώρησιν, εἰς ἣν δύναμαι ἐντίμως νὰ ὑποταχθῶ. Ἐὰν δεικνύω δισταγμούς τινας νὰ ὑπογράψω πράξιν, ἣς τὸ περιεχόμενον ἀπολύτως ἀγνωστὸν καὶ ἥτις ἐν τοῦτοις μοὶ ἐπιβάλλει δεσμόν τινα, τί ὑπάρχει ἐν τούτῳ τὸ δυνάμενον νὰ προκαλέσῃ τὸσαύτην ἀσθηρότητα ἐκ μέρους σου κατ' ἐμοῦ; Καὶ ἐπὶ πλέον εἶνε ἀρκοῦντως παράδοξον νομίζω νὰ φαίνεσαι μᾶλλον ἐπιεικῆς πρὸς τοὺς ἐνδοιασμούς τοῦ κόμητος Φόσκου ἢ πρὸς τοὺς ἰδικούς μου . . .

Ὁ φυσικώτατος, ἀλλ' ἄκαιρος οὗτος ὑπαινιγμὸς περὶ τῆς ἐκτάκτου ἐπιρροῆς τοῦ κόμητος ἐπὶ τοῦ συζύγου της — ὅσα πλάγιος καὶ ἂν ἦτο — ἤρκεσεν ἐν τούτοις νὰ ἐκινάσῃ ἐκ νέου καὶ παραχρῆμα τὴν ὀργήν, ἣτις, ἐγγίζουσα νὰ κατευνασθῆ, ἐνεκρύπτετο ἔτι εἰς τὰ στήθη τοῦ σὶρ Πέριβαλ.

— Δισταγμούς; ἐπᾶνελθε. Δισταγμούς; Εἶνε ὀλίγον ἀργά, διὰ νὰ ἔχῃς τοιούτους! Ἐνόμιζα, ὅτι ἡλευθερώθῃς ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς ἀδυναμίας, ὅταν ἔκαμες τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν, δεχομένη με ὡς σύζυγον . . .

Μόλις οἱ λόγοι οὗτοι ἐξῆλθον τῶν χειλέων του, καὶ ἡ Λαύρα ἀπέριψε τὴν γραφίδα κατὰ γῆς, παρατηροῦσα αὐτὸν μετ' ἐκφράσεως, ἣν πρώτην φορὰν ἔβλεπον εἰκονιζομένην εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, μολοντί τὴν ἐγνώριζα τόσῳ καλά. Ἐπειτα, ἐν νεκρικῇ σιγῇ, τῷ ἔστρεψε τὰ νῶτα.

Ἡ ἐνεργητικὴ αὕτη ἐκδήλωσις τῆς πικροτέρας καὶ μᾶλλον ἀπροκαταλύτου περιφρονήσεως ἦτο τόσον ἐξ ὀλοκλήρου ἐκτακτος εἰς τὴν ἀδελφὴν μου καὶ τόσῳ ἀλλοτρία τῷ χαρακτῆρὶ της, ὥστε ἐβύθισεν ὅλους μας ἐν τῇ σιωπῇ, ἣς ἐκπλήξω. Ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς βιαιότητος, τῶν ὑπὸ τοῦ συζύγου της ἀπειθυνθέντων αὐτῆς λόγων, ὑπῆρχε τι κεκρυμμένον. Ὑπεκάλυπτον οὗτοι μυστηριώδη τινὰ προσβολήν, ἣς ἠγνόουν ἀπολύτως τὸ εἶδος, ἀλλ' ἥτις εἶχε καταλίπει ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς καταφανὲς καὶ εἰς ξένον προσέτι σῆμα βεβηλώσεως.

Ὁ κόμης, ὅστις δὲν ἦτο πλέον ξένος, εἶδεν ἐπίσης σαφῶς, ὅσα καὶ ἐγὼ, τὸ σημεῖον τοῦτο. Καί, ὡς ἀνηγειρόμην, ὅπως μεταβῶ εἰς συνάντησιν τῆς Λαύρας, τὸν ἤκουσα λέγοντα μεταξὺ τῶν ὀδόντων του πρὸς τὸν σὶρ Πέριβαλ:

— Ἡλίθιος ποῦ εἶσαι! . . .

Ἡ Λαύρα προηγεῖτο ἐμοῦ, διευθυνομένη πρὸς τὴν θύραν, ὅτε ὁ σύζυγός της τῆ ἀπηύθυνε πάλιν τὸν λόγον ἀπαξ ἔτι:

— Ἀρνεῖσαι λοιπὸν θετικῶς νὰ μοῦ δώσῃς τὴν ὑπογραφὴν σου; εἶπε μὲ τὸν ἡλλοιωμένον τόνον ἀνθρώπου, συναισθανομένου μέρῃ τοῦ πούου σημείου τὸν ἐβλαπτεν ἡ παραφορὰ τῆς γλώσσης του.

— Μεθ' ὅ, τι μοὶ εἶπατε, ἀπεκρίθη αὕτη σταθερῶς, δὲν θὰ ὑπογράψω, εἰμὴ ὅταν ἀναγνώσω τὸ ἐγγράφον αὐτό, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου ἄκρου, ἀπὸ τῆς πρώτης

μέχρι τῆς τελευταίας γραμμῆς. Ἐλα, Μαριάννα, ἐμείναμεν πάρα πολὺ ἐδῶ.

— Μίαν στιγμῇν, εἶπεν ὁ κόμης, παρεμβαινῶν, προτοῦ ὁ κύριος Πέριβαλ ἐπαναρχίση. Πρὸς χάριν, κυρία Κλάυδ, σὰς τὸ ζητῶ, μείνετε μίαν στιγμῇν! . . .

Ἡ Λαύρα θὰ ἐξήρχετο, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν αἴτησιν ταύτην, ἀλλὰ τὴν ἐσταμάτησα.

— Μὴ κάμῃς ἐχθρὸν τὸν κόμητα! τῆ εἶπον χαμηλῆ τῆ φωνῆ. Ὅ, τι καὶ ἂν κάμῃς, ἀπόφυγε νὰ τὸν ἔχῃς ἐχθρὸν! . . .

Ἐκείνη ὑπεχώρησε, καὶ ἔκλεισεν ἐκ νέου τὴν θύραν ἔπειτα δέ, ὄρθιαι, ἀνεμείναμεν. Ὁ σὶρ Πέριβαλ ἐκάθητο παρὰ τὴν τράπεζαν, στηρίζων τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τῆς μεμβράνης καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς συνεσφιγμένης πυγμῆς του. Ὁ κόμης ἴστατο μεταξὺ ἡμῶν, κύριος τῆς τρομερᾶς θέσεως ἐν ἡ εὐρισκόμεθα καὶ δεσπόζων αὐτῆς, ὡς ἐδέσποζε πάντων.

— Λαίδη Κλάυδ, εἶπε μετὰ γλυκύτητος, ἣν ἐφαίνετο προκαλοῦσα ὄχι ἡμεῖς, ἀλλ' ἡ συγκίνησις, ἐν ἣ διετελοῦμεν, συγχωρήσατέ με, σὰς παρακαλῶ, νὰ τοιμήσω νὰ ὑποβάλω μέσην τινὰ γνώμην, καὶ πιστεύσατε, ὅτι πᾶν ὅ, τι μέλλω νὰ εἶπω μοὶ τὸ ὑπαγορεύει βαθύτατον σέβας καὶ ἐγκάρδιος φιλία πρὸς τὴν οἰκοδέσποιαν τοῦ πύργου τούτου.

Μεταστρεφόμενος δὲ εἶτα, λίαν ζωηρῶς, πρὸς τὸν σὶρ Πέριβαλ:

— Εἶνε λοιπὸν ἀπόλυτος ἀνάγκη, ἠρώτησεν, αὐτὸ τὸ ὑπὸ τὸν ἀγκῶνά σου κείμενον ἐγγράφον νὰ ὑπογραφῆ σήμερον;

— Εἶνε ἀνάγκη διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σχεδίων καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν μου, ἀπάντησεν ὁ ἄλλος διὰ δυσθύμου τόνου. Ἄλλ' ὡς παρετήρησες, ὁ λόγος οὗτος δὲν ἔχει κάμμιν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς κυρίας Κλάυδ.

— Ἀποκριθῆτι ἀπλῶς εἰς μίαν ἀπλῆν ἐρώτησιν. Ἡ ὑπογραφὴ αὕτη εἶνε δυνατόν νὰ ἀναβληθῆ μέχρι τῆς αὔριον; ναὶ ἢ ὄχι;

— Ναί, ἂν ἐπιμένῃς. . .

— Διατί λοιπὸν χάνετε τὸν καιρὸν σας ἐδῶ; Ἄς ἀναβληθῆ δι' αὔριον ἡ ὑπογραφὴ — θὰ σκεφθῶμεν ὅταν ἐπᾶνέλθῃς. . .

Ὁ κύριος Πέριβαλ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ συσπῶν τὰς ὄφρως:

— Μοῦ ὀμιλεῖς διὰ τρόπον, εἶπεν, ὅστις δὲν μοῦ ἀρέσει διόλου, καὶ τὸν ὅποσον δὲν θὰ ἠνεχόμεν ἐκ μέρους οὐδενός. . .

Καὶ βῆναςος βλασφημία συνεπλήρωσε τὰς λέξεις του ταύτας.

— Σὲ συμβουλεύω διὰ τὸ καλὸν σου, παρετήρησεν ὁ κόμης μετὰ μειδιάματος ἠρέμου περιφρονήσεως. Λάβε ὑπομονήν. Δόσε καιρὸν εἰς τὴν κυρίαν Κλάυδ. . . Λησιμονεῖς, ὅτι ἡ ἀμαξά σὲ ἀναμένει εἰς τὴν θύραν; Ὁ τόνος, μεθ' οὗ σοὶ ὀμιλῶ, σοὶ φαίνεται παράδοξος, δὲν ἔχει οὕτω; Τὸ ἐννοῶ, διότι εἶνε τόνος ἀνθρώπου, ὅστις εἶνε κύριος ἐαυτοῦ. Πόσας καλὰς συμβουλὰς σοῦ ἔδωκα ἀφ' ὅτου σὲ γνωρίζω; Δὲν θὰ ἠδύνασο νὰ τὰς ἀριθμήσῃς. Εἶδες ποτε ν' ἀπατηθῶ; Σὲ προκαλῶ νὰ εὔρης ἐν παραδείγμα. . . Ἐλα! . . . Ἐλα! . . . Ἄνάβα εἰς τὴν ἀμαξάν σου! . . . Ἡ ὑπογραφὴ εἰμπορεῖ ν' ἀναβληθῆ ἕως αὔριον. Ἄς

ἀναβληθῆ, λοιπόν — ν' ἀσχοληθῶμεν περὶ αὐτῆς ὅταν ἐπιστρέψῃς . . .

Ὁ κύριος Πέρισβαλ ἐδίσταζε καὶ παρέρηρει τὸ ὄρολόγιόν του. Ἡ σχετικὴ πρὸς τὸ παρ' αὐτοῦ ἐπιχειρούμενον μυστικὸν ταξίδιον ἀνησυχία, ἐπαυξανομένη ἐκ τῶν λόγων τοῦ κόμητος, ἀντεμάχτο ἐτι ἐν τῷ πνεύματί του πρὸς τὴν ἐκ τῶν ἀρνήσεων τῆς Λαύρας προξενουμένην αὐτῷ. Ἐφάνη σκεπτόμενος ἐπὶ τινα ἀκόμη λεπτά, καὶ ἐγειρόμενος τοῦ καθίσματός του :

— Εἶναι εὐκόλον νὰ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ σιωπῶ, εἶπεν, ὅταν ὁ καιρὸς μοῦ λείπῃ διὰ νὰ σοὶ ἀπαντήσω. Θὰ ἀκολουθήσω τὴν συμβουλὴν σου, Φόσκε, — ὄχι διότι ἔχω ἀνάγκην αὐτῆς, ἀλλὰ διότι δὲν εἴμπορῶ νὰ βραδύνω μένων ἐδῶ περισσώτερον.

Ἐπὶ τούτοις δὲ ἐσταμάτησε καὶ ῥίπτων ἐπὶ τῆς συζύγου του βλέμμα ἀπειλῆς,

— Ἐὰν αὐριον, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν μου, εἶπε, μοῦ ἀρνηθῆς τὴν ὑπογραφὴν σου ! . . .

Καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς φράσεως ἐχάθη ἐν τῷ θορύβῳ τοῦ ἀνοιγομένου καὶ ἐπανακλειομένου ἔρμαριου, ἐνῶ ἐφύλαττε τὴν περγαμηνήν. Ἐλαβε δὲ ἀπὸ τῆς τραπέζης τὸν πλόν του καὶ τὰ χειροκτῖά του καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν. Καὶ ἐνῶ ὑπεχωροῦμεν ἢ τε Λαύρα καὶ ἐγὼ ὅπως τῷ ἀφήσωμεν ἐλευθέραν τὴν διόδον,

— Αὐριον λοιπόν, μὴ τὸ λησμονῆς ! . . . εἶπε πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ ἐξῆλθεν.

Ὅπως τῷ δώσωμεν καιρὸν νὰ διαβῆ τὸν πρόδομον καὶ ν' ἀναχωρήσῃ, ἀνεμείναμεν ἐν τῇ αἰθούσῃ. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο ὁ κόμητος ἐπλησίασεν ἡμᾶς, ἰσταμένως ἀκόμη ὀρθίας παρὰ τὴν θύραν :

— Εἶδατε πρὸ ὀλίγου τὸν Πέρισβαλ ὑπὸ τὴν χειροτέραν ὄψιν του, δεσποινὶς Χάλκομβ, μοὶ εἶπε. Μ' ἐλύπησεν. . . Ἡ σχύνθη δι' αὐτόν, ἐγὼ, ὅστις τὸν ἀγαπῶ πρὸ τόσο καιροῦ . . . Ἐν ὀνόματι τῆς παλαιᾶς ταύτης φιλίας μας, σὰς ὑπόσχομαι, ὅτι δὲν θὰ παραφερθῆ καὶ αὐριον ἐνώπιόν σας, ὡς παρεφέρθη σήμερον. . .

Ἡ Λαύρα, καθ' ὅσον ὁ κόμητος ὠμίλει οὕτω, εἶχε λάβει τὸν βραχιόνά μου, καὶ ὅταν ἐτελείωσε συνσφιγγθῆ παρ' ἐμέ, διὰ κινήματος πλήρους σημασίας. Πᾶσα γυνὴ θὰ εὕρισκε πολὺ βραχὺ νὰ παρίσταται εἰς τὴν ἀπολογία τοῦ συζύγου τῆς οὕτω γινομένην παρ' ἐνός τῶν φίλων αὐτοῦ ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς, ὑπὸ τὴν στέγην αὐτῆν τοῦ οἴκου, ἐν ᾧ ἐμελλε νὰ εἶνε βασιλίςσα καὶ κυρία, διὰ τὴν Λαύραν δὲ ἰδιαιτέρως δύναται τις νὰ κρίνῃ ὅποια δοκιμασία ἦτο τοῦτο ! . . .

Ἡ χάριστησα εὐγενῶς τὸν κόμητα καὶ ὠδήγησα ἐκτός τοῦ δωματίου τὴν ἀδελφὴν μου. Ναί, τὸν ἠχάρισθησα, διότι κατενόουν ἤδη, μετ' ἀνεκφράστου αἰσθήματος ταπεινωθείσης ἀδυναμίας, ὅτι εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς ἦ εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν του ὤφειλον τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἐπὶ πλέον διαμονῆς μου ἐν Μπλάκ - οὐότερ - Πάρκ καὶ μετὰ τὴν πρὸς ἐμέ συμπεριφορὰν τοῦ σὶρ Πέρισβαλ, δὲν ἠδυνάμην νὰ μνησθῶ, ὅτι, ἄνευ τῆς ἐπιρροῆς καὶ τῆς βοήθειας τοῦ κόμητος, ἔπρεπεν, ἄνευ ἀναβολῆς, νὰ

καταλίπω αὐτό. Οὕτω δὲ ἡ ἰσχὺς του, — ἦν παρὰ πᾶσαν ἄλλην ἔτρεμον, — ἦτο ἐν τούτοις ὁ μόνος δεσμός, ὁ συνέχων με πλῆσιον τῆς ἀδελφῆς μου, καθ' ἣν στιγμὴν αὕτη εἶχε τὴν μεγαλειτέραν ἀνάγκην τῆς παρουσίας μου ! . . .

Ἀφικόμενοι ὑπὸ τὸν πρόδομον, ἠκούσαμεν τὴν ἄμμον τῆς εισόδου τρίζουσαν ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τοῦ ἀμαξιδίου. Ὁ σὶρ Πέρισβαλ ἀνεχώρει.

— Ποῦ πηγαίνει λοιπόν, Μαριάννα ; μοὶ εἶπεν ἡ ἀδελφὴ μου χαμηλῆ τῆ φωνῆ. Δὲν κάμνει πλέον βῆμα, χωρὶς νὰ μοὶ διειργῆ φόβους διὰ τὸ μέλλον. Ἔχεις καὶ σὺ κερμίαν ὑποψίαν ; . . .

Μετὰ τὰς δοκιμασίας, ἃς εἶχεν ὑποστῆ καθ' ὅλην τὴν θλιβεράν ταύτην ἡμέραν, δὲν ἠδυνάμην βεβαίως νὰ σκεφθῶ νὰ τὴν καταστήσω κοινῶν τῶν τρόμων μου.

— Πῶς θέλεις νὰ εἰσδύσω εἰς τὰ μυστικά σου ; ἀπεκρίθην, καταφεύγουσα σκοπίμως εἰς τὴν ὑπεκφυγὴν ταύτην.

— Ἡ ἐπιστάτρια τὸ γνωρίζει τάχα ; ἐπανελάθεν ἡ Λαύρα ἐπιμένουσα.

— Βεβαίως ὄχι, παρετήρησα. Δὲν πρέπει νὰ εἰξέρῃ τίποτε πλεῖον ἡμῶν.

Ἡ Λαύρα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ὡς ἡ τελευταία αὕτη διαβεβαίωσις νὰ τῇ ἐφαίνετο ἐπιδεκτικὴ ἀμφισβητήσεως.

— Ἡ γυνὴ αὕτη δὲν σοὶ εἶπεν ὅτι ἡ ἀφίξις τῆς Ἄννης Κάδερικ εἰς τὰ περιχώρα ἦτο διάδοσις πολὺ κοινὴ καὶ γενικῶς γνωστὴ ; Καὶ δὲν νομίζεις ὅτι ἀνεχώρησεν ὅπως ἐπιχειρήσῃ ν' ἀνεύρῃ τὰ ἔχρητα ;

— Σὲ βεβαίω, Λαύρα, ὅτι προτιμῶ νὰ ἡσυχάσω ὡς πρὸς ὅλα αὐτά, σκεπτομένη ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον· τί λέγω ; μὴ σκεπτομένη πλέον διόλου ! Μεθ' ὅ,τι συνέβη, θὰ κάμῃς καὶ σὺ καλὰ ν' ἀκολουθήσῃς τὸ παράδειγμά μου. Ἐλα ν' ἀναπαυθῆς, νὰ ἡσυχάσῃς ὀλίγον εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Καὶ εἰσελθοῦσα, ἐκαθήσαμεν ὁμοῦ παρὰ τὸ παράθυρον, δροσίζουσαι τὰ μέτωπά μας εἰς τὴν ἐλευθέρως περιπνεύσαν καὶ κατὰφυρτον ἀρωμάτων ἐκρινὴν αὐραν.

— Ἐντρέπομαι σχεδὸν νὰ ἐγείρω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπὶ σοῦ, Μαριάννα, μοὶ εἶπεν αἰφνιδίως ἡ Λαύρα, μεθ' ὅσα ἠναγκάσθης νὰ ὑποστῆς πρὸς ὑπεράσπισίν μου. Δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ σκεφθῶ, χωρὶς νὰ συσφιγγθῆ ἀγωνιωδῶς ἡ καρδιά μου. Ἀλλὰ θὰ σὲ ἀποζημιώσω . . . Ἐὰν προσπαθῆσω τοῦλάχιστον . . .

— Σιωπῆ ! Σιωπῆ !, τῆ ἀπάντησα. Μὴ ὀμιλῆς τοιοῦτοτρόπως ! Τί σημαίνουνσι παραβαλλόμενα πρὸς τὴν φοβεράν θυσίαν τῆς εὐτυχίας σου αἱ μικραὶ κατὰ τῆς φιλαυτίας μου προσβολαί ;

— Ἡκούσες τί μοῦ εἶπεν, ἐξηκολούθησε μεθ' ὀρμητικῆς σπουδῆς ; — τοῦλάχιστον ἠκούσες τὰς λέξεις, ἀλλὰ δὲν ἠξεύρεις τί ἐσημαίνουν ἀκριβῶς δὲν ἠξεύρεις διατί ἐπέταξα τὴν γραφίδα, διατί τῷ ἔστρεψα τὰ νῶτα . . .

Κ' ἠγέρθη, καταληφθεῖσα ὑπ' ἐρεθισμοῦ αἰφνιδίου καὶ διατρέχουσα μεγάλως βήμασι τὸ δωμάτιον.

— Σοῦ ἀπέκρυφα πολλὰ πράγματα,

Μαριάννα, διὰ νὰ μὴ σὲ λυπήσω καὶ νὰ μὴ ταράξω τὴν ἀρχὴν τῆς νέας συμβιώσεώς μας. Δὲν γνωρίζεις πῶς μὲ μετεχειρίσθη ! . . . Καὶ ὅμως δύνασαι νὰ τὸ ὑποθέσῃς μετὰ τὴν σημερινὴν σκηνήν, τῆς ὁποίας ἐγείνες μάρτυς . . . Τὸν ἠκούσες νὰ εἰρωνεύεται ὅ,τι ὀνομάζει «ἀξιώσεις μου καὶ δισταγμούς», τὸν ἠκούσες νὰ λέγῃ ὅτι ἀποδεχομένη αὐτὸν ὡς σύζυγον ἔκαμα «τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν» . . .

Ἐπανεκάθησεν ἐρύθημα βαθὺ κατεκάλυψε τὸ πρόσωπόν της καὶ αἱ περιπεπλεγμένα χεῖρές της συνεστράφησαν ἐπὶ τῶν γονάτων της.

— Δὲν ἠμπορῶ ὅμως νὰ σοῦ κάμω τώρα τὴν διήγησιν αὐτῆν, Μαριάννα, ἐπανελάθε. Ἐὰν ἐθρήνου ἀπαρηγόρητα καὶ ἂν ἔπρεπε νὰ σοῦ τὰ εἰπῶ τώρα. Ἀργότερα, Μαριάννα, καὶ ὅταν θὰ εἶμαι βεβαιότερα περὶ τῆς ἀταραξίας μου. Ἡ κεφαλὴ μου μὲ πονεῖ τόσο πολὺ, ἀγαπητῆ μου ! Τόσον πολὺ, τόσο πολὺ ! . . . Ἔχεις ἐδῶ κανὲν φιαλίδιον ἀρωματικόν . . . Ἄς ὀμιλήσωμεν καλλίτερα περὶ σοῦ . . . Ἐπρεπε νὰ τῷ δώσω αὐτὴν τὴν ὑπογραφὴν, ἂν ὄχι δι' ἄλλο τοῦλάχιστον διὰ νὰ ποσοθῶ ἀπὸ σοῦ τοιαύτην σκηνήν . . . Ἐὰν τοῦ τὴν ἀρνηθῶ αὐριον τὸ πρῶτ ; Ἐὰν ἐπρωτίμων πολὺ περισσώτερον νὰ ἐκθέσω τὰ ἰδικά μου συμφέροντα, παρὰ τὰ ἰδικά σου. Ἀλλὰ τώρα σὺ ἔλαβες τὸ μέρος μου ἐναντίον του καὶ ἂν ἀντισταθῶ ἀκόμη θὰ ἐπιρρίψῃ ὅλην τὴν μομφὴν ἐπὶ σοῦ. . . Τί νὰ κάμωμεν λοιπόν ; . . . Ἄ ! τί καλὰ θὰ ἦτο νὰ εἶχαμεν ἓνα φίλον νὰ μᾶς βοηθήσῃ καὶ νὰ μᾶς συμβουλεύσῃ ! . . . Ἐνα φίλον, εἰς ὃν νὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἔχωμεν πραγματικὴν ἐμπιστοσύνην ! . . .

Καὶ ἡ πικρία τῆς καρδίας της ἐξητμίζετο εἰς στεναγμούς. Ἐβλεπον ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας της ὅτι ἐσυλλογιζετο τὸν Χαρτράϊτ, — καὶ τὸ ἔβλεπον τοσοῦτο μᾶλλον σαφῶς, ὅσῳ, χάρις εἰς τὰς τελευταίας λέξεις της εἶχον ἀρχίσει κ' ἐγὼ νὰ τὸν συλλογιζώμαι ἤδη. . . Μόλις ἐξ ἡμερῶν παρελθῆ, ἀφ' ὅτου ἐνυμφεθῆ ἡ Λαύρα, καὶ μᾶς ἐχρειάζοντο ἀπὸ τοῦδε αἱ πισταὶ ὑπηρεσίαι, ἃς, ἀποχαιρετίζων ἡμᾶς, μᾶς εἶχε προσφέρει. Οὔτε κἂν ὑπόπτειον ἄλλοτε, ὅτι θὰ ἦτο δυνατόν νὰ μᾶς χρειασθῶσι ποτέ !

— Ἄς βοηθήσωμεν ἀλλήλας, ὅπως ἠμποροῦμεν, τῆ εἶπον. Ἄς ὀμιλήσωμεν δι' ὅλα αὐτὰ ἡσύχως, καὶ ἃς ἴδωμεν κατὰ πόσον δυνάμεθα νὰ ἐπωφεληθῶμεν ἐκ τῆς ἡρέμου σκέψεως πρὸς ἐκλογὴν τῆς καλλιτέρας πορείας. . .

Συνδυάζουσαι ὁμοῦ ὅ,τι αὕτη ἐγνωρίζε περὶ τῶν οικονομικῶν δυσχερειῶν τοῦ συζύγου της μετὰ τοῦ μέρους τῆς συνομιλίας, ὅπερ κατάρθωσα ἐγὼ νὰ καταλάβω, μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ δικηγόρου, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σκληρὸν συμπέρασμα, ὅτι τὸ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ κεκλιμένον ἔγγραφον ἦτο πράξις συντεταγμένη ἐκ τῶν προτέρων σκοπίμως, πρὸς προμήθειαν χρημάτων διὰ δανείου, εἰς ὃ ἡ ὑπογραφὴ τῆς Λαύρας ἦτο ἀπολύτως ἀπαραίτητος, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν σκοπῶν τοῦ σὶρ Πέρισβαλ.

Τὸ δεύτερον παρουσιαζόμενον ζήτημα, τὸ σχετικὸν πρὸς τὴν φύσιν τοῦ νομικοῦ συμβολαίου, δι' οὗ θὰ ἐπραγματοποιεῖτο τὸ δάνειον, καὶ πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς προσωπικῆς εὐθύνης, ἣν θάνευλάμβανεν ὑπογράφουσα τυφλῶς ἡ Λαύρα, τὸ δεύτερον τοῦτο ζήτημα, ἀπῆται πρὸς ἐπίλυσιν πλειοτέρας βεβαίως γνώσεως καὶ πείραν τῆς ἰδικῆς μας. Κατὰ τὰς ἰδιαιτέρας μου ὅμως πεποιθήσεις. αἱ μυστικαὶ διατάξεις τῆς περγαμηνῆς ὑπέκρυπτον σύμβασιν, ἡκιστα ἐπαινέτην καὶ ἄδολον.

Τὸ συμπέρασμα αὐτὸ δὲν ἐξῆγον ἐκ τῆς ἀποποιήσεως τοῦ σιρ Πέρισβαλ, ὡς πρὸς τὴν ἐπίδειξιν ἢ τὴν ἐπεξήγησιν τοῦ συμβολαίου. διότι ἡ ἀποποίησης αὕτη ἡ δύνατο καλλίστα νὰ πορρῆ πιθανῶς ἐκ τῆς ἐπιμόνου διαθέσεώς του καὶ τοῦ δεσποτικῆς χαρακτήρός μου. Ἡ μόνη αἰτία, ἢ πείθουσά με νὰ μπιβάζω περὶ τῆς εὐθύτητός του, ἦτο ἡ μεταβολὴ τῆς τε γλώσσης καὶ τῆς συμπεριφορᾶς του ἐν Μπλάκ - οὐότερ - Πάρκ, καταδεικνύσά μοι ὅτι καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς δοκιμασίας του ἐν Λίμμεριτζ - Χάουζ ἐπαίξε διαρκῶς πρόσωπον κωμωδίας. Ἡ γλυκεῖα ἀβρότης του, ἡ τυπικὴ φιλοφροσύνη του, ἡ τοσοῦτον ἀρμοζομένη πρὸς τὰς ἰδιαιτέρας κλίσεις τοῦ κυρίου Γιλμωρ, ἢ ἀπέναντι τῆς Λαύρας συνοχῆς του, ἢ εἰλικρινεία του πρὸς ἐμέ, ἢ περὶ τοῦ κυρίου Φαίρλη μέρεινά του, πάντα ταῦτα δὲν ἦσαν ἢ τεχνάσματα ἀνθρώπου ἀνευ τιμῆς, ὑποῦλου καὶ βιαίου, ὅστις ἀφικόμενος εἰς τῶν σχεδίων του τὸ τέρας, χάρις τῆ πανουργίᾳ του, ἐπειγέτο νὰ καταθέσῃ τὴν προσωπίδα του καὶ ἀπεκαλύπτετο ἡμῖν σήμερον ἐν τῆ βιβλιοθήκῃ ὑπὸ τὴν ἀπροσποίητον μορφήν του.

[Ἐπιτετα συνέχεια].

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Συνέχεια τῆς Βασιλείσης Μαργώ.]

[Ἔρα προηγούμενον φύλλον].

— Ἄ! Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ὁ Νανσύ, ὁ βασιλεὺς φιλονικεῖ μετὰ τινος, νομίζω.
— Οὕτω νομίζω καὶ ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ Βουσύ, προσποιούμενος ἀνησυχίαν μῆπως τυχόν φιλονικεῖ μετὰ τοῦ κυρίου δουκὸς δ' Ἀνζιού, μετὰ τοῦ ὁποίου ἦλθον;
Ὁ ἀρχηγὸς τῶν φρουρῶν περιεβλήθη τὸ ξίφος του καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ περίπτερον, ὅπου ζωρὰ συζήτησις ἐτάραττε τοὺς θόλους.

— Εἶπατε ὅτι δὲν διηυθέτησα καλῶς τὰ πράγματα! εἶπεν ὁ Βουσύ, στραφεὶς πρὸς τὸν Σαίν - Λύκ.

— Τί, λοιπόν, συμβαίνει; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ὁ δούξ δ' Ἀνζιού καὶ ὁ βασιλεὺς ἐσπαρτάττουσιν ἀλλήλους, τὸ δὲ θέλημα εἶνε ἐξαισίον, ἐπομένως σπεύδω ν' ἀπολύσω αὐτοῦ. Ἐπωφελήθητε τῆς ταραχῆς, οὐχὶ ὅπως φύγητε, διότι ὁ βασιλεὺς θὰ σᾶς ἐπανεύρισκεν, ἀλλ' ὅπως θέσητε ἐν ἀσφαλείᾳ τὸν ὠραῖον ἀκόλουθον, τὸν ὁποῖον σᾶς ἐδώρησα. Εἶνε τοῦτο δυνατὸν;

— Ναί, βεβαίως, διότι εὐτυχῶς προσ-

εποιήθη τὸν ἀσθενῆ καὶ μένω εἰς τὸν θάλακμόν μου.

— Λοιπόν, χάρις, Σαίν - Λύκ· μὴ μελησημονῆτε, κυρία, εἰς τὰς ὑμετέρας προσευχάς.

Ὁ Βουσύ, ὑπερχαίρων ὅτι ἐπαίξε τὸ παιγνίδιον τοῦτο εἰς τὸν Ἑρρίκον Γ', ἐξῆλθε τοῦ ἀντιθαλάμου καὶ ἀφίκετο εἰς τὸ περίπτερον, ὅπου ὁ βασιλεὺς, καταπόρφυρος ἐξ ὀργῆς, ὑπεστήριζε κατέναντι τοῦ δουκὸς Δ' Ἀνζιού, ὡχροῦ ἐκ τῆς μακρινῆς ὀργῆς, ὅτι ἐν τῆ σκηνῇ τῆς προτέρας νυκτός, ὁ Βουσύ ὑπῆρξεν ὁ ἀρξάμενος χειρῶν ἀδίκων.

— Σᾶς βεβαιῶ, Μεγαλειότατε, ἀνεφώνησεν ὁ δούξ, ὅτι οἱ δ' Ἑπερνῶν, δ' Ὡ, Σχομβέργ, Μωζιρόν καὶ Κουέλος ἐνῆδρευον κατ' αὐτοῦ πρὸ τοῦ μεγάρου Τουρνέλ.

— Τίς σᾶς τὸ εἶπεν;

— Εἶδον αὐτοὺς ἐγὼ ὁ ἴδιος, Μεγαλειότατε, τοὺς εἶδον διὰ τῶν ἰδίων μου ὀφθαλμῶν.

— Εἰς τὸ σκοτὸς, αἶ; ἢ νύξ ἦτο πολὺ σκοτεινῆ.

— Δὲν ἀνεγνώρισα ὅμως αὐτοὺς ἐκ τῆς φυσιογνωμίας.

— Ἀλλὰ πόθεν; ἐκ τῶν νώτων;

— Ὁχι, Μεγαλειότατε, ἐκ τῆς φωνῆς.

— Σᾶς ὠμίλησαν;

— Κάτι περισσότερο ἐπράξαν μ' ἐξέλαθον ἀντι τοῦ Βουσύ καὶ ἐπετέθησαν κατ' ἐμοῦ.

— Καθ' ὑμῶν;

— Ναί, κατ' ἐμοῦ.

— Καὶ τί ἠθέλατε εἰς τὴν πύλην τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου;

— Τί ἐνδιαφέρει ὑμᾶς;

— Θέλω νὰ τὸ μάθω. Σήμερον εἶμαι περίεργος.

— Μετέβαινον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μανασσῆ.

— Τοῦ Μανασσῆ, ἐνός Ἰουδαίου!

— Ἀποῦ ὑμεῖς μεταβαίνετε εἰς τοῦ Ρουγιέρη, ἐνός φαρμακῆως.

— Ὑπάγω ὅπου θέλω, εἶμαι ὁ βασιλεὺς.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπάντησις, εἶναι κατάθλιψις.

— Ἄλλως, καθὼς σᾶς εἶπον, ὁ Βουσύ ὑπῆρξεν ὁ προκαλέσας.

— Ὁ Βουσύ;

— Ναί.

— Ποῦ;

— Εἰς τὸν χορὸν τοῦ Σαίν - Λύκ.

— Ὁ Βουσύ προὐκάλεσε πέντε ἀνδρας; Ἄστειζέσθε. Ὁ Βουσύ εἶναι ἀνδρεῖος καὶ οὐχὶ παράφρων.

— Χίλιοι διάβολοι! σᾶς λέγω, ὅτι ἠκουσα ἐγὼ αὐτὸς τὴν πρόκλησιν. Ἄλλως, εἶναι ἱκανὸς νὰ τὸ πράξῃ, διότι ἐτραυματίσεν τὸν Σχομβέργ εἰς τὸν μηρόν, τὸν δ' Ἑπερνῶν εἰς τὸν βραχίονα καὶ παρ' ὀλίγον ἐφόνευσεν τὸν Κουέλον.

— Ἄ! ἀληθῶς; εἶπεν ὁ δούξ· δὲν μοι εἶπε λέξιν περὶ τούτου; θὰ τὸν συγχαρῶ.

— Ἐγὼ οὐδένα θέλω συγχαρῆ, ἀλλὰ θὰ καταστήσω παραδειγμα αὐτὸν τὸν μονομάχον.

— Καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ δούξ, τὸν ὁποῖον οἱ φίλοι σᾶς προσβάλλουσιν, οὐχὶ μόνον ἐ-

πιτιθέμενοι κατὰ τοῦ Βουσύ, ἀλλὰ κατ' ἐμοῦ αὐτοῦ, θὰ μάθω ἐν εἰμαι ἀδελφός σας καὶ ἐν ὑπάρχει ἐν τῇ Γαλλίᾳ ἀνθρώπος, ἐκτός τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ὅστις ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ με ἀνετίξῃ κατὰ πρόσωπον, χωρὶς, ἐὰν μὴ ἐκ σεβασμοῦ, ἐκ φόβου ὅμως νὰ ταπεινοῖ τοὺς ὀφθαλμούς.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ὀδηγούμενος ὑπὸ τῶν κραυγῶν τῶν δύο ἀδελφῶν, ἐνεφάνισθη ὁ Βουσύ, περιβεβλημένος κόμψα, ἀνοικτοῦ χρώματος, μεταξίνα ἱμάτια μετὰ ῥοδοχρῶν κόμβων.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν, ὑποκλίνας ἐνώπιον τοῦ Ἑρρίκου Γ', εὐδοκήσατε νὰ δεχθῆτε τὰ ταπεινὰ σεβάσματα μου.

— Διάβολο! ἰδοὺ αὐτὸς, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μοὶ περιποιεῖ τὴν τιμὴν ν' ἀσχολῆται περὶ ἐμοῦ; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς· εὐχαριστοῦμαι δὲ πολὺ, διότι σᾶς βλέπω μεθ' ὅ,τι ἀν-μοὶ λέγωσι, τὸ πρόσωπόν σας δεικνύει πλήρη ὑγειάν.

— Μεγαλειότατε, ἡ ἀφραϊμαξίς ἀναζωογονεῖ τὸ πρόσωπον, εἶπεν ὁ Βουσύ, φρίνεται δ' ὅτι ἀπόψε τὸ πρόσωπόν μου εἶναι πολὺ ἀνθηρόν.

— Λοιπόν, ἐὰν ἐπετέθησαν καθ' ὑμῶν, ἐὰν σᾶς ἐπλήγωσαν, ὑποβάλετε τὰ παράπονά σας, κύριε δὲ Βουσύ, θέλω δ' ἀποδώσει ὑμῖν δικαιοσύνην.

— Συγχωρήσατέ μοι, Μεγαλειότατε, οὐδ' ἐπετέθη τις κατ' ἐμοῦ, οὐδὲ μ' ἐτραυματίσεν, οὐδὲ παραπονοῦμαι.

Ὁ Ἑρρίκος ἐξεπλήγη καὶ ἠτένισε τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιού.

— Λοιπόν, τί ἐλέγετε; ἠρώτησε.

— Ἐλεγον ὅτι ὁ Βουσύ ἔλαβε ξιφισμὸν, διατρυπήσαντα τὸ πλευρὸν αὐτοῦ.

— Εἶναι ἀληθές, Βουσύ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἀποῦ ὁ ἀδελφός τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος τὸ βεβαιῶ, θὰ εἶναι ἀληθές. Βασιλικὸς πρίγκηψ δὲν δύναται νὰ ψευσθῆ.

— Καὶ με τοιοῦτο τραῦμα, δὲν παραπονείσθε;

— Θὰ παρεπονούμην, Μεγαλειότατε, ἐὰν μοῦ ἀπέκοπτον τὴν δεξιὰν χεῖρα, ὅπως μὴ ἐκδικηθῶ· ἀλλὰ καὶ τότε θὰ ἐξεδικούμην ἐπίσης καλῶς, ἐλπίζω, διὰ τῆς ἀριστεράς.

— Αὐθάδῃ! ἐπιθύρην ὁ Ἑρρίκος.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ δούξ Δ' Ἀνζιού, ἐλαλήσατε περὶ δικαιοσύνης· λοιπόν, ἀπονεύματε τοιαύτην, ἡμεῖς οὐδὲν ἕτερον αἰτοῦμεν. Διατάξτε ἀνάκρισιν, διορίσατε δικαστάς, ὅπως γενῆ γνωστὸν πόθεν προήρχετο ἡ ἐνεδρα καὶ τίς προπαρεσκεύασε τὴν δολοφονίαν.

Ὁ Ἑρρίκος ἠρρυθρίασεν.

— Ὁχι, εἶπε, προτιμῶ ν' ἀγνοῶ καὶ τὴν φορὰν ταύτην τίς πταίει καὶ νὰ περιβάλλω πάντας διὰ γενικῆς συγγνώμης. Ἐπιθυμῶ, ὅπως οἱ ἀγριοὶ οὗτοι ἐχθροὶ συμφιλιωθῶσι, θλίβομαι δ' ὅτι ὁ Σχομβέργ καὶ ὁ δ' Ἑπερνῶν ἀναγκάζονται ὑπὸ τῶν τραυμάτων νὰ οἰκουρῶσιν. Ἄς ἴδωμεν,